

[Oluf Pedersen.]

principperne er galt. Men skulle princippet administreres retfærdigt, måtte man følge hvert eneste menneskes indtægter og velfærd på alle områder: hvad de laver, hvad de sparer, og hvordan de bærer sig ad dermed. Det er så forskelligt for de enkelte personer, at sådanne bestemmelser vil komme til at virke fuldkommen vilkårligt, de vil skabe en berettiget utilfredshed, som man antagelig vil blive overrasket over. Jeg må ganske vist indrømme, at overraskelsen kan ikke blive så stor for regeringens vedkommende efter den mindretalsudtalelse, socialdemokratiet fremsatte i betænkningen af 1952 fra udvalget vedrørende skattelettelse for privat opsparing. Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at anføre nogle citater af mindretallets udtalelser om det forslag, som dengang blev udarbejdet af venstre, konservative og radikale, et forslag, som stort set bevæger sig efter de samme linier som det forslag, der foreligger her. Mindretallet, Kai Jensen og Axel E. Jensen, udtaler her:

„Det må i høj grad betvivles, at en lov om præmiering af individuel opsparing vil virke efter sin hensigt. Opsparingen beror dels på evne, dels på vilje. På forhånd er et meget stort antal borgere afskåret fra et opsparingsmulighed har“.

Det hedder videre i samme udtalelse:

„Dertil kommer, at der ikke foreligger noget bevis for, at den opsparede kapital afkastning øver nogen særlig indflydelse på opsparingen“, og:

„Bestemmelserne i beretningens udkast kan omgås på mange forskellige måder.“

Ja, det tror jeg; de kan omgås på alle mulige måder! Der er ingen, der kan føre kontrol med det; det bliver fuldkommen umuligt. Man taler om, at vi bliver kontorstyret... ja, Gudfader bevares for de skemaer, der skal til her.

Endvidere udtaler man, at præmieringen vil være en uretfærdighed, og siger, at man regner med, at provenutabet ved forslaget i denne udformning vil være 130 mill. kr. om året.

Altså, i en tid, hvor vi skal spare på de offentlige udgifter, hvor man vil sørge for

at skaffe balance, få orden i valutaen, møder regeringen — med tilslutning af de radikale og med principiel tilslutning fra venstre og konservative — med dette forslag om bunden opsparing, som betyder, at man måske vil smide 100 mill. kr. ud! Det er lige det stik modsatte af det rigtige. Jeg forstår overhovedet ikke den slags. Jeg er jo her fuldkommen på linie med det standpunkt, som socialdemokratiet indtog så sent som i 1952. Mindretalsudtalelsen er dateret: Fredericia og København, den 1. maj 1952. Det er to år siden, da delte socialdemokratiet fuldkommen det standpunkt, som jeg har her! Nu synes man, det er morsomt. Jeg synes, det er beklageligt, at det er gået den vej. Og hvorfor har man lavet det nu foreliggende? Vel sagtens fordi man har tænkt som så, at kan man ikke få venstre og konservative med på noget, der er fornuftigt, så kan man måske få dem med, når man stiller deres eget trossede forslag fra 1952. Anden begrundelse kan jeg ikke se derfor. Men det slog jo ikke til, for venstre og konservative gik alligevel ikke ombord i det, da de blev præsenteret for det forslag, som de havde lavet sammen med de radikale i 1952.

Man siger også i betænkningen, at

„når man yder præmie for afdrag på pantelån, hvor der ikke er tale om at animere til opsparing, virker det tilfældigt og uretfærdigt, når der ikke ydes præmie for mange andre former for opsparing“, altså ganske ulige, kan man sige. Som stærkt fremhævet af underudvalget vil en ordning af denne karakter betyde en omfattende udvidelse af det administrative arbejde.

Jeg synes, at det forslag burde man have sparet tinget for i en alvorlig økonomisk situation som den foreliggende, et forslag, som jeg ikke kan vurdere anderledes ud fra mine forudsætninger, end at det må virke stik modsat sin hensigt.

Jeg vil gerne, inden forslaget kommer til tredje behandling — jeg tror ikke, det kan ske i dag, selvom jeg ville have fundet det naturligt, at sådanne oplysninger allerede havde foreligget — have oplysning om, hvor meget ordningen, som lovforslaget nu udformes efter anden behandling, kan antages at koste den danske stat, hvis opsparingen forbliver ganske uforandret, altså hvor mange